

LIEFDE IS...

Zorgen voor het kind van je broer

Toen haar broer en zijn ex-vriendin niet meer voor hun zoontje Thijme konden zorgen, werd **SUSAN** (42) pleegmoeder van het destijds driejarige jongetje.

'Als tante had ik al een plekje voor jou in mijn hart, als je pleegmoeder maken wij nu een nieuwe start. Je bent mijn 'cadeaukind' zo rond deze tijd, mij raak je nooit meer kwijt. Welkom lieverd!' Die tekst stond op het kaartje dat ik rondstuurde toen mijn driejarige neefje Thijme in oktober 2011 bij me kwam wonen. Het was vier dagen na mijn verjaardag, dus hij was een cadeaukind in dubbel opzicht. Ik had er behoefte aan om dit bijzondere moment waar ik zo naar had uitgekeken, te markeren. Zijn komst betekende mijn geboorte als pleegmoeder. De geboorte van mijn moederliefde. Ik was daar zo blij mee dat ik het met iedereen wilde delen.'

VISIOEN

'Voordat Thijme bij me kwam, was ik een carrièrevrouw die als manager in de zorg minstens vijftig uur per week werkte. Toen mijn broer in 2008 vader werd, ben ik meteen naar het ziekenhuis gereden. Met zijn donkere haartjes was Thijme een prachtig jongetje. Ik vond het geweldig dat ik tante was geworden. Maar door mijn drukke baan en de koele verstandhouding met mijn schoonzus, heb ik Thijme de eerste maanden niet veel gezien. Thijme was vier maanden toen zijn ouders uit elkaar gingen. Ik wil er verder niet over uitweiden, maar ze hebben allebei persoonlijke problemen waardoor ze er niet voor hem kunnen

zijn. Na hun breuk probeerde zijn moeder voor Thijme te zorgen, maar dat lukte niet. Ze ging samen met hem bij een vrouw wonen die zich over hen beiden ontfermde. Die vrouw overleed na een jaar. Vervolgens ging hij naar een oom en tante van zijn moeder die de zorg niet

'DE KOMST VAN THIJME WAS DE GEBOORTE VAN MIJ ALS PLEEGMOEDER. DE GEBOORTE VAN MIJN MOEDERLIEFDE'

goed aankonden. Zo ging hij van adres naar adres, totdat hij tweeënhalf was en de rechter besliste dat hij terecht moest komen 'in een perspectief biedend gezin'. Een thuis waar hij kon blijven totdat hij volwassen is. Tot die tijd ging hij naar een crisispleeggezin. In de periode pal na Thijmes geboorte voelde ik me erg rot. Ik was 36 en mijn vriendinnen waren allemaal al getrouwd en kregen kinderen. Dat wilde ik ook, maar zat vol liefdesverdriet, omdat mijn relatie net was stukgelopen. Naast mijn

verdriet nam mijn werk me in beslag, waardoor ik sowieso niet heel veel ruimte had voor anderen. Ik voelde me gewoon niet zo oké. En als ik heel goed naar mijn lijf luisterde, was ik doodmoe. Overwerkt door de bizarre hoeveelheid uren die ik wekelijks draaide. Mijn moeder en ik besloten samen op vakantie naar Thailand te gaan, even lekker bijkomen. Daar gebeurde iets heel bijzonders. Op een ochtend, ik was net wakker, kreeg ik een soort visioen. De tekst 'Jij krijgt geen eigen kinderen, maar gaat voor Thijme zorgen' kwam opeens mijn hoofd binnen. Ik schrok me rot en raakte in paniek. Hoezo, geen eigen kinderen? Dat wilde ik nou juist zo graag. Ik suste mezelf met de gedachte dat het helemaal niet zeker was dat ik geen kinderen zou krijgen. Wat zegt zo'n stemmetje in je hoofd nou? Misschien kwam ik gewoon nog die geweldige vent tegen. Maar voor Thijme zorgen? Dat was misschien nog helemaal niet zo'n gek idee.'

CRISISPLEEGGEZIN

'Ondanks het visioen in Thailand kwam het niet meteen in me op om me aan te bieden als pleegouder. Ik zag niet voor me hoe ik dat moest combineren met mijn meer dan fulltime managementbaan. Totdat ik met een vriendin in de sauna zat en zij vroeg waarom ik Thijme niet in huis nam. 'Ja hallo,' zei ik. 'Ik werk bijna →

zestig uur per week! Hoe denk je dat ik dat moet combineren met een kind?' 'Ik zeg niet dat het niet zwaar zal zijn, maar je krijgt er heel veel voor terug,' zei die vriendin. 's Avonds dacht ik na over ons gesprek. Ik ben iemand die altijd op zoek is naar zingeving, die graag een missie wil in haar leven. Die missie diende

'HET VERDRIET VAN ZIJN OUDERS IS MIJN GELUK'

zich nu aan in de vorm van dat kleine mannetje, dat zonder ouders of familie in de buurt in een pleeggezin zat. Maar eens in de drie weken mocht er iemand op bezoek komen. Als ik eraan dacht hoe eenzaam en bang hij waarschijnlijk was, draaide mijn maag zich om. Ik hield te veel van hem om hem aan zijn lot over te laten. Op dat moment besloot ik: ik ga voor hem zorgen.'

ZWANGER

'Dat ging niet van de een op de andere dag. Ik wilde graag toestemming van Thijmes ouders. Mijn broer was meteen intens dankbaar voor mijn beslissing, maar voor Thijmes moeder was het ontzettend moeilijk. Bij het idee dat je niet voor je eigen kind mag zorgen, krimpt mijn hart ineen. Laat staan dat dat je daadwerkelijk overkomt. Dat moet verschrikkelijk zijn. Ik vond het fantastisch van haar dat ze zei dat als hij dan toch naar een pleeggezin moest, hij dan maar beter naar mij kon. Dan was hij

tenminste bij een bekende, bij familie die van hem hield. Jeugdzorg moest natuurlijk ook toestemming geven. Er volgden gesprekken en een screening of ik wel een goede pleegmoeder voor Thijme zou zijn. Ik ruimde mijn rommelkamer leeg en maakte er een jongenskamer van. Op mijn werk vertelde ik dat ik 'zwanger was' van een bijna-driejarige en dat ik de zorg voor hem niet met een drukke baan kon combineren. Ik wist dat daardoor mijn contract niet zou worden verlengd, dat ik de WW in moest en er bijna de helft per maand op achteruit zou gaan, maar dat was het allemaal waard. Het zou vast wel goedkomen. Liefde overwint toch alles? In de periode van vijf maanden dat Thijme in het tijdelijke crisispleeggezin zat, ben ik elke drie weken met een van zijn ouders bij hem op bezoek gegaan. Ik zag een bangig, beetje terneergeslagen jongetje. Ik zal nooit vergeten dat er een bezoek plaatsvond op het kantoor van Jeugdzorg. Zijn voogd kwam Thijme brengen en ging weer weg. Thijme legde zijn handje op het raam en zei: 'Gaat ook weer weg.'

EEN MILJOEN NACHTJES

'Mijn hart brak. Ik wilde hem het liefst oppakken en meenemen. Ik wilde zo graag tegen hem zeggen dat hij bij mij mocht komen, maar dat kon en mocht ik nog niet doen. Zo'n gup van drie heeft geen besef van tijd. Die zou niet snappen dat het nog een tijdje duurde. Onderweg reed ik elke dag langs de stad waar hij tijdelijk woonde. In gedachten spande ik elke keer een lijntje van mijn hart naar

dat van hem. 'Ik hou heel veel van je. Houd nog even vol en dan kom ik je halen. Het komt goed, écht,' fluisterde ik dan in gedachten in zijn oor. In oktober 2011 was het zover: na een wenochtend een week eerder stapte Thijme bedremmeld mijn huis binnen. Zijn moeder legde zijn spulletjes in zijn nieuwe kamer, zijn kleren in de kast en een hele stapel knuffels op het bed. Dat vond ik heel knap van haar. Het ontroerde me. Haar verdriet was mijn geluk. Dat voelde heel zwaar. Bij het afscheid heb ik dat tegen haar gezegd en hebben zij en ik elkaar een dikke knuffel gegeven, allebei met dichtgeknepen keel. Ik beloofde haar dat ik heel goed voor haar jongetje zou zorgen. Ik had een paar dagen ervoor afscheid genomen van mijn werk en mijn agenda helemaal leeg geveegd. Ik wilde er voor Thijme zijn en zat vol verwachtingen. Om mijn vriendin te citeren: het zou heel zwaar worden, maar ik zou er vast veel voor terugkrijgen. Laat ik eerlijk zijn: de eerste tijd was niet echt een roze wolk. Ik was hondsmoe van de drukte die ik de laatste tijd op mijn werk had gehad. Al zes jaar was ik gewend om alleen te wonen en nu drentelde er opeens een jongetje om me heen dat me geen moment uit het oog verloor. Als ik naar de wc ging, wilde hij nog mee. Maar hoe zwaar het ook was, ik was ontzettend blij dat hij eindelijk bij me woonde. Als hij 's avonds lag te slapen, ging ik minstens drie keer bij hem kijken. En elke keer schoot ik weer vol als ik me realiseerde dat hij er écht lag. In die tijd had Thijme vaak last van driftbuien waarbij hij over de grond rolde

en steeds maar 'Ik wil niet!' schreeuwde. De benedenbuurvrouw klaagde over het lawaai. Gelukkig bemiddelde mijn pleegzorgbegeleider van De Rading hierbij, de pleegzorgorganisatie die me begeleidde. Hij steunde me, bijvoorbeeld als ik niet wist hoe ik Thijme stil moest krijgen. Dit jongetje had in zijn jonge leven op vijf verschillende plekken gewoond. Hij had een hoop te verwerken. Op een dag keek ik tijdens zo'n bui in zijn ogen en zag zijn angst. Opeens begreep ik het. 'Je bent bang, hè?' zei ik en toen brak hij. Ik heb hem gewiegd, getroost en tegen hem gezegd dat hij altijd bij me mag blijven. Dat ik nooit bij hem weg zal gaan. Dat heb ik heel vaak herhaald en gaandeweg ging het steeds beter. Het was heel belangrijk dat hij vertrouwen kreeg. In het begin vroeg hij heel vaak of hij weer naar zijn crisispleegmoeder terug moest. 'Nee lieverd, je mag nog een miljoen nachties bij me slapen,' zei ik dan tegen hem. Dat stelde hem gerust.'

HIJ ZEGT NU 'MAMA'

'Thijme is al ruim drie jaar bij me. Het gaat erg goed met hem. Hij is een heel vrolijk jochie dat veel vriendjes heeft en het goed doet op school. Hij is wel behoorlijk druk en heeft veel structuur nodig. Dat geef ik hem. Grenzen stellen is ook liefde geven. Mijn leven is totaal veranderd. Mijn huis is niet meer zo strak als voorheen, maar wat hou ik van die kindertekeningen op de deur en zijn knutsels op de kast. Er komt veel minder geld binnen, maar wat ik van Thijme krijg is onbetaalbaar. De liefde voor hem overspoelt me dagelijks.

Zijn knuffels, die warme voetjes bij me in bed, zijn armpjes om me heen, het komt allemaal recht mijn hart binnen. Eerst noemde hij me Susan, toen Suus en sinds hij naar school gaat, zegt hij 'mama' tegen me. Dat hoefde van mij niet, maar ik vind het wel heel fijn. Ik voel me als een moeder voor hem. De eerste keer dat ik me daar heel erg bewust van was, was toen hij op school was gevallen en een gat in zijn hoofd had. Toen de dokter het ging hechten en ik zag dat Thijme zijn pijn verbeet, wilde ik niets liever dan dat ik daar lag. Ik wilde wel honderd hechtingen, als Thijme maar niet hoefde. Het contact tussen mijn broer en mij is heel goed. Hij vindt het enorm fijn dat Thijme bij mij is. Hij komt regelmatig op bezoek. Eens in de drie weken gaan Thijme en ik bij zijn moeder op bezoek. Ik vind het heel belangrijk om dat contact

'MIJN HUIS IS NIET MEER ZO STRAK, MAAR WAT HOU IK VAN DIE KINDERKNUTSELS EN -TEKENINGEN OVERAL'

in stand te houden. Tenslotte is en blijft ze zijn moeder. Op een gegeven moment vroeg hij aan me wie nou toch zijn echte moeder was. Ik heb uitgelegd dat hij uit de buik van zijn echte moeder komt en

bij mij uit mijn hart. Zo voel ik het ook. Hij brengt zo veel vrolijkheid en liefde in mijn leven met zijn gefluit en knuffels. Hij maakt me heel gelukkig.'

VOLG JE HART

'Laatst zei Thijme dat ons gezin van twee pas echt compleet is met een papa en nog een kindje. Dat verraste me. Ik weet niet of dat nog gaat gebeuren. Ik moet eerlijk zeggen dat in mijn leven ondertussen best ruimte is voor een man. Ik zou het fijn vinden om samen met iemand heel dicht bij me van Thijme te houden. Hij krijgt wel mij mét een pleegkind, daar zitten lang niet alle mannen op te wachten. Maar de man die bij mij past, snapt dat Thijme altijd voorgaat. Tegen mijn liefde voor hem kan geen man op. Die is zo onvoorwaardelijk, zo mooi en intens, die liefde geeft me vleugels. Ook al geeft het veel onzekerheid, het loont echt om je hart te volgen. Als ik iets zou willen uitdragen in de wereld, is dat het.' ■

De keus om voor Thijme te gaan zorgen, inspireerde Susan om haar eigen kinderyoga- en kindercoachpraktijk op te zetten: Corazoncoaching.com